din slava veche, ca de pildă: *sedmĭ ubo bratriję be* (...) *sedmĭ umĭrěšę* și consideră că această trăsătură își are originea în slava comună.

În lucrarea *De la « catégorie d'état» en russe* (p. 138—142) René L'Hermitte tratează problema mult discutată a construcției denumită în limba rusă *категория состояния*, analizînd-o din punct de vedere sincronic și diacronic. Examinarea textelor duce pe autor la concluzia că apariția acestei categorii trebuie pusă în strînsă legătură cu dispariția copulei.

Кто-нибудь, кто-либо formes concurrentes? (p. 224—233) se intitulează lucrarea lui Jacques Veyrenc, care se ocupă de corelația dintre cele două pronume nehotărîte din limba rusă, ambele compuse ale pronumelui interogativ *кто*. Veyrenc relevă deosebirea de valoare între cele două tipuri, menționînd corespondențele din limba franceză și specificînd că limba rusă dispune de un sistem precis de pronume nehotărîte.

Claude Robert, în studiul *De l'instrumental temporel en russe moderne* (p. 178—182), studiază instrumentalul timpului, privit prin prisma tendinței limbilor indo-europene de a trece de la o structură sintetică la una mai analitică. Autorul consideră că instrumentalul timpului din limba rusă modernă constituie o dovadă de rezistență față de această tendință generală.

Articolul lui José Johannet, *Remarques sur l'évolution de la langue administrative au XVIII-e siècle* (p. 102—113) se ocupă de o problemă de istoria sintaxei limbii ruse. Autorul analizează două tendințe caracteristice ale evoluției stilului administrativ din sec. al XVIII-lea, și anume: 1) structura binară a frazei și 2) ordinea cuvintelor în frază. J. Johannet precizează că în stilul administrativ vechea structură binară devine din ce în ce mai complexă și că mutarea verbului la sfîrșitul propoziției (sub influența limbii latine întîi și apoi a celei germane) este considerată ca element esențial al stilului frumos.

B) În cadrul studiilor consacrate problemelor de literatură, un loc aparte îl ocupă articolul lui Karel Horálek, intitulat *Quelques traits caractéristiques de la poésie populaire bulgare* (p. 97—101), consacrat tematicii poeziei populare bulgare. K. Horálek relevă marea bogăție de balade, precizînd că de cea mai mare popularitate se bucură acelea la care subiectul are ca bază tragedii și conflicte familiare și arată că preferința pentru poezia tragică are rădăcini și cauze istorice și sociale.

În lucrarea *Panajot Djinovski, ethnographe, folkloriste et lexicographe macédonien (*1841—1886*)* (p. 171—177), Haralampije Polenaković prezintă viața și opera unuia din cei mai remarcabili macedoneni din Mijaks, care a desfășurat o bogată activitate închinată patriei sale, pe care voia s-o facă cunoscută lumii culte a epocii sale.

N. Banašević, în studiul *Andrija Kačić Miošić: son orientation idéologique et politique* (p. 16—25), scoate în evidență orientarea ideologică și politică a poetului dalmatin, cleric franciscan. Banašević precizează că opera lui Kačić, scrisă în spiritul poeziei populare, prin evocarea trecutului glorios, a contribuit la trezirea sentimentului național.

Articolul *Charles Pertusier en Dalmatie (*1808—1812*)* (p. 143—148) de Rudolf Maixner este consacrat prezentării personalității și operei unui scriitor și ofițer francez care a servit în armata din Dalmația.

Studiul lui Emil Turdeanu *La Palaea byzantine chez les Slaves du sud et chez les Roumains* (p. 195—206) este consacrat lămuririi unor aspecte ale relațiilor culturale bizantino-sud-slavo-române în evul mediu. Din studiul limbii manuscriselor în care se păstrează *Palaea*, E. Turdeanu reliefează rolul unui manuscris moldovenesc, care constituie veriga de legătură între vechea traducere din Macedonia și textele din redacția rusă.

Articolul lui Gr. Nandriș, *L'origine de Iw dans le titre des souverains bulgares et roumains* (p. 159—166) este consacrat rezolvării unei probleme de diplomatică românească și bulgară. Pornind de la numeroasele discuții purtate în jurul originei lui Iw, Gr. Nandriș apreciază că explicația cea mai satisfăcătoare aparține lui Ioan Bogdan, care a conchis că Iw nu reprezintă decît o formulă decorativă și emite o explicație complimentară la concluzia lui I. Bogdan. Luînd în considerație o interpolare din traducerea slavonă a Cronicii lui Manasses, Gr. Nandriș consideră că peste aceasta s-a putut suprapune o cunoscută legendă a părintelui Ioan. Numele mistic suprapus peste numele istoric al suveranilor celui de-al doilea țarat bulgar, în forma Iw a intrat apoi și în diplomatica cancelariilor Țărilor Române.

O bibliografie completă, prezentată cronologic, numărînd 187 titluri, întregește imaginea operei vaste a lui A. Vaillant, unul din maeștrii slavisticii contemporane (p. 244—252).

Volumul omagial A. Vaillant cuprinde importante contribuții din domeniul limbii și literaturii, îmbogățind bibliografia de specialitate cu cercetări de incontestabilă valoare.

LUCIA DJAMO-DIACONIȚĂ